

36. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

6. ZÁŘÍ 1998

Z obsahu:

Duch svatý a »porodní bolesti« stvoření

Jan Pavel II.
při generální audienci
19. srpna 1998
– strana 2 –

Život svaté Panny před vtělením věčné- ho Slova – strana 4 –

Teoložka srdce
Kardinál
Joachim Meisner
– strana 5 –

**Jacques a Raisa
Maritainovi**
Bernard Chevin
– strana 6 –

**Plakala nad lidmi
z konce tisíciletí**
Rozhovor s biskupem
Girolamem Grillem
– strana 7 –

**Svatost není hledání
lidské dokonalosti**
Rozhovor s mnichem
P. Jacquesem
Verlindem
– strana 8 –

Náležitě místo latině
Biskup
Max Ziegelbauer
– strana 12 –

8. září – svátek Narození Panny Marie

Antonio M. Murillo – *Výchova Panny Marie*

Duch svatý a »porodní bolesti« stvoření

V osmé kapitole listu k Římanům, když mluví o působení Ducha svatého, které z nás činí děti Otce v Ježíši Kristu (srov. Řím 8, 14–16), hovoří sv. Pavel o pouti světa ke svému naplnění podle Božího plánu. Duch svatý totiž, jak jsme již vysvětlili v předchozích katechezích, je přítomný a působí ve stvoření a v dějinách spásy. Můžeme říci, že zaplavuje vesmír láskou a Božím milosrdenstvím, a tak řídí dějiny lidstva k jejich konečnému cíli.

Smysl vesmíru je v člověku

Bůh stvořil vesmír jako příbytek člověka a jeviště jeho jednání a svobody. V dialogu s milostí je každá lidská bytost povolána, aby přijala odpovědně dar Božího synovství v Ježíši Kristu. Tím způsobem získává stvořený svět svůj pravý smysl v člověku a pro člověka. Ten s vesmírem, ve kterém žije, nemůže nakládat podle své libovůle, ale s využitím své inteligence a vůle musí naplňovat dílo Stvořitele.

Jak nás učí *Gaudium et spes*, »člověk stvořený k obrazu a podobnosti Božímu dostal příkaz podmanit si zemi se vším, co je na ní, a spravovat svět spravedlivě a svatě a uznáním Boha jako Svořitele všeho zaměřit k němu sebe i celý vesmír, aby podřízením všech věcí člověku bylo Boží jméno vznešené po celé zemi.« (34)

Všeobecná obnova v Duchu svatém

Aby se uskutečnil Boží záměr, člověk má užívat své svobody v souzvuku s Boží vůlí a překonávat nesoulad způsobený hříchem v jeho životě a ve světě. Tento dvojitý úkol se nemůže uskutečnit bez daru Ducha svatého. Zdůrazňují to výrazně proroci Starého zákona. Tak prorok Ezechiel: *Dám vám nové srdce a vložím do vás nového ducha, odejmu vám srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím do vás svého ducha a způsobím, že budete žít podle mých přikázání a naučím vás zachovávat a uplatňovat mé zákony... Budete mým lidem a já budu vaším Bohem* (Ez 36,26–28).

Tato hluboká osobní společenská obnova očekávaná v *plnosti časů* a uskutečňovaná Duchem svatým zahme svým způsobem celý vesmír. Izaiáš píše: *Až bude na nás vyhlit z výše duch... poušť se stane zahradou... i na poušti bude přebývat právo... a v sadu se usídlí spravedlnost. Plodem spravedlnosti bude pokoj, plodem práva bude bezpečí navěky. Můj lid bude přebývat v příbytku pokoje* (Iz 32, 15–18).

Pro apoštola Pavla se toto zaslíbení naplňuje v Ježíši Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém. Kristus totiž vykupuje a posvěcuje skrze Ducha toho, kdo přijímá s vírou jeho slovo spásy, tomu pak přetváří jeho srdce a v důsledku toho i sociální vztahy.

Díky Duchu svatému se svět lidí stává *spatium verae fraternitatis* (srov. GS 37). Taková transformace lidského chování a společenských vztahů se projevuje v životě Církve, v její angažovanosti v časných záležitostech a v dialogu se všemi

lidmi dobré vůle. Toto svědectví se stává prorockým znamením a základem dějinného kvasu vstříc příchodu Království, v překonávání všeho toho, co překáží dorozumění mezi lidmi.

Odpovědnost za stvoření

K účasti na tomto novém životě při budování všeobecného míru prostřednictvím spravedlnosti a lásky je tajemným, ale skutečným způsobem povolán také vesmír. Jak učí apoštol Pavel: *Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě. Vždyť tvorstvo bylo podrobeno nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí. Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá, trpí až doposud v porodních bolestech. A není samo. I my, ačkoli již máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla* (Řím 8, 19–23).

Stvoření oživané přítomností Ducha stvořitele je povoláno, aby se stalo *příbytkem pokoje* pro celou lidskou rodinu. Stvoření uskutečňuje tento úkol **prostřednictvím svobody člověka**, kterého Bůh postavil jako svého strážce. Jestliže člověk egoisticky vybočí sám ze sebe falešným pojímáním svobody, osudově

strhuje do této zvrácenosti samo stvoření.

Naopak, skrze dar Ducha svatého, kterého Ježíš Kristus na nás vylévá ze svého boku probodeného na kříži, člověk získává **pravou svobodu dítěte v Synu**. Může tedy pochopit skutečný smysl stvoření a počínat si tak, aby se svět stal *příbytkem pokoje*.

V tomto smyslu může Pavel tvrdit, že stvoření sténá a očekává zjevení Božích synů. Jedině pokud člověk ve světle Ducha svatého uznává, že je dítětem Božím v Kristu, a dívá se na stvoření s pocitem bratrství, celý vesmír je osvobozen a vykoupen podle Božího plánu.

Důsledek těchto úvah je opravdu potěšující: Duch svatý je skutečnou nadějí světa. On nepůsobí jen v srdcích lidí, do kterých vkládá onu obdivuhodnou účast na synovském vztahu, v jakém Ježíš Kristus žije s Otcem, ale pozvedá a zdokonaluje veškeré lidské aktivity.

Bolletino Vaticano

Stal jsem se vaším nepřitelem proto, že vám říkám pravdu?

Gal 4, 15

O

Kristus zná nejlépe vše, co je potřebné a nutné k blahu duši.

Sv. František Saleský

Rozpočet moudré lásky

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Kdo se nezřekne všeho, co má,
nemůže být mým učedníkem**

Dnešní neděle je pro tebe výzvou, abys prosil Ducha svatého o dar moudrosti. Přečti si pozorně nejprve první čtení a nepokračuj, dokud mu nedáš za pravdu, že nejsi schopen poznat Boží úmysl, *když ti nedá moudrost a nepošle ti svého svatého Ducha*. Takto připraven můžeš se teprve připojit k těm, kteří dnes obklopují Ježíše v tak hojném počtu.

Ježíš stoupá směrem k Jeruzalému. Ví velmi dobře, co jej tam čeká. Pohled na početný zástup, který jde zatím spolu s ním, by jej mohl naplnit radostí, kdyby ovšem nevěděl, že brzy zůstane zcela sám se svým křížem. Následovat Ježíše je něco mnohem náročnějšího než jen se přidat k zástupu, který za ním kráčí. Jeho divy a jeho slova mohou vyvolat počáteční nadšení. Shluk lidí kolem Ježíše sám o sobě láká další zvědavce, aby se přidávali. Lidem dělá dobře, když se k nim připojují další a další. Mají pocit, jako by to byla jejich zásluha, že přicházejí další a další. Dovírají se však skutečně všichni po pravdě, o co zde ve skutečnosti jde? Dá se vůbec budovat jen na takovém hromadném nadšení? Ježíš je nechce jen tak odradit. Naopak, jak by jej potěšilo, kdyby všichni vytrvali! Jeho následovníci však musí předem poznat, že v Jeruzalémě jej čeká bolestný kříž, a to je znamení, bez kterého jej nikdo nemůže doopravdy následovat.

Ani pro tebe nestačí, že jsi jedním z tohoto velkého zástupu. Ke komu ses doopravdy připojil? K Ježíši, nebo jen k tomuto velkému společenství, které jej právě obklopuje? Ježíš se tě nebude ptát, s kým to jdeš, ale zda vytrváš s ním a u něho. Co se s tebou stane, když se tento zástup náhle vytratí? Budeš mít odvahu setrvat s Pánem třeba sám a proti všem? Aby tě podobná situace nezaskočila, měl bys dobře zvážit své síly a své možnosti.

Jak tedy rozumět Ježíšovu podobenství o staviteli a králi? Chce ti snad říct, aby sis to rozmyslel, zda jej chceš následovat a stát se jeho učedníkem? Ale v tom přece nemáš na vybranou. Vždyť je to smysl celého tvého bytí, pro který jsi byl stvořen.

Ježíš chce, abys byl připraven na situace, kdy se nejen nebudeš moci opřít o podobně smýšlející nadšený zástup, ale dokonce ani o své nejbližší a vůbec o nikoho a o nic kolem sebe. Může se docela dobře

stát, že i ti, které máš ze všech nejraději jako své drahé, budou najednou chtít vykročit jinou cestou. Přitom i tobě se jejich cesta může jevit lákavá a světlá, zatímco Ježíšova je strmá, a dokonce potřísněná krví. Chtě nechtě budeš postaven před rozhodnutí, komu dát přednost. Ježíš tě vybízí, abys své rozhodování nenechal až na těžkou chvíli zkoušky. Taková situace by tě mohla zaskočit a najít nepřipraveného. Začni zkoumat již nyní v době klidu, jak na tom jsi. Je lepší počítat včas se skutečností, že *pomíjivé tělo zatěžuje duši, že myšlenky smrtelníků jsou bázlivé a naše záměry jsou vratké*.

Tím tě ovšem Ježíš nechce nabádat k tomu, abys vypudil ze svého srdce všechny, koho máš rád. Čím více je miluješ, tím více si máš však uvědomovat, jak máš milovat toho, kterému patří nejpřednější místo přede všemi. Cokoliv potkávaš dobrého a krásného, máš to napříště uvést do vztahu k tomu, od něhož pochází všechno dobré, abys jej vždy a všude stavěl v srdci na prvé místo. Takový primát Ježíš nepotřebuje pro sebe. Je to v tvém zájmu, abys ničemu a nikomu nedával před ním přednost. Má se pro tebe stát úplnou samozřejmostí, že jej stavíš vždy a ve všem na místo nejpřednější.

Ježíš zná tvou slabost a dobře ví, že často jen s obtížemi *poznáváš Boží úmysly*. Vybízí k této rozvaze, *protože nechce nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený*. Prozkoumáš-li skutečně uvážlivě svůj rozpočet a své možnosti, musíš dospět k závěru, že sám u sebe nenajdeš dostatek prostředků a sil, abys vystavěl a tím méně uhájil to, co je zapotřebí. Když sám zvážíš, že nemáš na to, abys budoval věž svatosti, že nejsi sám ze sebe ničeho schopen, vyjdi Ježíši vstříc a sám s radostí *přijmi jeho podmínky*. On netáhne se svým vojskem proti tobě, ale proti zlu, které je v tobě a kolem tebe.

Budeš-li přesvědčen, že Ježíš a ty *patříte k sobě*, pak jej budeš přijímat za všech okolností s radostnou ochotou, a tak *nebudeš již žít ty, ale bude v tobě žít Kristus*⁽¹⁾. Jen s Ježíšem máš vždy dostatek milosti, abys dokončil stavbu, máš dostatek sil, abys neprohrál svou bitvu. K nedokončeným stavbám a prohrám dochází tehdy, když se pouštíš do díla jen vlastní silou, *kteřá se podobá pučící trávě: zrána kvete a bují, večer je skosená a vadne*.⁽²⁾

Můj Ježíši, *nasyť mě brzy svou slitovností, ať dojdou k moudrosti srdce*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gal 2,20; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 90

⁽³⁾ srov. tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 9,13–18

Kdo z lidí může poznat Boží úmysl, kdo pochopí, co chce Pán? Myšlenky smrtelníků jsou totiž nejisté a naše záměry vratké. Vždyť porušitelné tělo duši zatěžuje a pozemský přibytěk utlačuje mysl plnou starostí. S námahou luštíme smysl pozemských věcí, nesnadno nalézáme to, co je nejvyšší. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvou vůli, když jsi mu nedal moudrost a z výšin neposlal svého svatého ducha? A tak se upravilo chování těch, kdo jsou na zemi, lidé se naučili, co je ti milé, a moudrostí se zachránili.

2. čtení – Flm 9b–10.12–17

Mluví to Pavel, vyslanec a nyní vězeň pro Krista Ježíše. Prosim tě za svého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onezima. Posílám ti ho nazpátek, (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný.

Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal nazpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více než otroka: jako drahého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě, jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

Evangelium – Lk 14,25–33

Ježíše cestou doprovázely velké zástupy. Obrátil se k nim a řekl:

„Když někdo přichází ke mně a neklade svého otce, svou matku, ženu, děti, bratry a sestry – ano i sám sebe – až na druhé místo, nemůže být mým učedníkem.

Kdo neneše svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, nesedne si napřed a nespočítá náklady, jestli má dost na dokončení stavby? Kdyby totiž položil základy a nestačil ji dokončit, vysmáli by se mu všichni, kdo by to viděli, a říkali by: ‚Tenhle člověk se pustil do stavby, ale nemohl ji dokončit.‘

Nebo když má některý král vytáhnout proti jinému králi, aby s ním vedl válku, nesedne si napřed a neuvažuje, jestli se může s deseti tisíci vojáků utkat s tím, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Jestliže na to nestačí, vyšle posly, dokud je ten druhý (král) ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“

Život svaté Panny před vtělením věčného Slova

MARIA – MOŘSKÁ HVĚZDA

Když prožila svatá Panna devět měsíců v lůně sv. Anny, kde se každým okamžikem množil poklad milostí, jaké obdržela při svém početí, narodila se v domě svých rodičů. Dostala jméno Maria, to znamená Mořská hvězda. Přinesla klid a mír do bouří tohoto světa. Současně byla sama mořem bolesti a mořem milosti, které se mělo vylít z plodného utrpení Vykupitele jako proud řeky.

Maria je vznešená žena, která předčí nejen všechny lidi ale i anděly, ona je zářící jitřenka, která se objevuje za ranních červánků, aby ohlašovala příchod Slunce spravedlnosti a velkého dne spásy. Proto také Církev zpívá, že její zrození přineslo radost celému světu. Jaké zalíbení musela nacházet Nejsvětější Trojice v narození tohoto nejpožehnanějšího tvora, skrze něhož chtěla uskutečnit velké věci! Jaká to byla radost pro anděly, pro které se měla stát nejvznešenější Královnou, pro praotce v podsvětí a pro všechny spravedlivé na světě, kteří skrze ni dostanou Osvoboditele. Nepocítuješ, má

duše, účast na této všeobecné radosti? Ona není pouhou Královnou nebe a země, nýbrž tvou Matkou, tvou Přímluvkyní, tvou nevyšší Ochránkyní, která přichází na tento svět.

Věčný Otče, toto je tvá nejmilovanější Dcera, toto je tvá Matka, můj Vykupiteli. Duchu svatý, ty jsi ji pocítil důstojností, že stala tvou Snoubenkou. Nejdůstojnější osoby Nejsvětější Trojice, dáváte ji světu, abyste mu poslali spásu. Jak bych byl šťasten, kdyby se dnes mohla narodit i v mém srdci!

A ty to můžeš udělat, moje nesrovnatelná Matko, v tom je celá moje útěcha. Můžeš to způsobit, říkám, když ve mně probudíš tu pravou zbožnost. A když budeš v mé duši, pak budeš odtud šířit svou radost, budeš probouzet naději, že mám samotného Spasitele.

JEJÍ OBĚTOVÁNÍ

Když byla svatá Panna ještě mladičká, jak se všeobecně věří, ne více než tříletá, obětovali ji rodiče v zasvěcení v chrámě. Současně ona sama přinesla sebe v oběť, aby tak následovala svou tužbu, ale ještě více hlas svého Pána, který ji v nehlubším

srdci volal hlasem žalmisty: *Slyš, má dceru, pohleď a naslouchej, zapomeň na svůj národ, na svůj otcovský dům, sám Král touží po tvé kráse* (Ž 44, 11). Maria bez otálení následovala Boží hlas, který ji uváděl do chrámu, a s královským prorokem volala: *Zaradovala jsem se, když mi řekli, půjdeme do domu Hospodinova* (Ž 121, 1). Vystoupila s velkou horlivostí po stupních chrámu, vzdala Bohu svou pokornou úctu, zasvětila mu bez výhrad sebe samu a žila sama určitý čas před tváří Boží velebnosti a v rozjímání o jeho slovech. Nádherné ctnosti, v nichž se ustavičně cvičila, byly současně rysy oné nebeské krásy, která požadoval Král nebes (Ž 44, 12). Aby mu zcela náležela, obětovala mu své srdce i své tělo slibem ustavičného panenství, což bylo tehdy naprosto neslýchané. Tak žila v chrámu ta, kterou Bůh skrze její ctnosti připravoval, aby byla chrámem jeho jednorozeného Syna.

Obdivujme, má duše, s nebeskými bytostmi tuto svatou Pannu a volejme spolu s nimi: *Kdo je ta, která vystoupila z pouště jako sloup dýmu, ovanuta vůní kadidla a myrhy... k trůnu Všemohoucího, jehož je radostí?* (Pís 3, 6)

Ale nezůstávejme u pouhého obdivu, protože tato obdivuhodná Panna je dokonalým předobrazem duší, které Bůh

Svaté Panno Maria, narodila se na světě tobě rovná mezi ženami, dcerou a služebnice nejvyššího Krále, nebeského Otce. Matko našeho nejsvětějšího Pána Ježíše Krista, nevěsto Ducha svatého: pros za nás se svatým archandělem Michaellem a všemi nebeskými zástupy i všemi svatými u svého nejsvětějšího milovaného Syna, našeho Pána a Mistra.

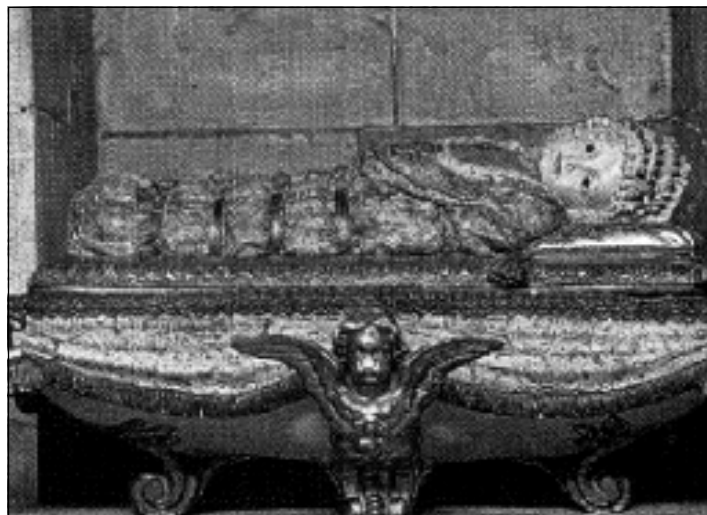
Sv. František Saleský

volá zvláštním způsobem ke své službě. Nezaslechli jsme také z nebe hlas, který nám ukládá jako Marii, abychom opustili otcovský dům a odebrali se do domu nebeského Otce? Uposlechli jsme tohoto pokynu? Žijeme takovou horlivostí, pokorou, takovou zbožností, jaká odpovídá milosti tohoto povolání a která přetváří naše srdce na důstojný příbytek, do kterého přijmeme ve svatém přijímání toho Pána, jehož Maria mohla nosit ve svém lůně? Nahrad' Panno nejsvětější, co nám v naší přípravě ještě chybí. Probud' v nás ony ctnosti, o kterých víš, že jsou tvému Synu nejmilejší a nejpríjemnější.

»EWIG« 5-6/98

Chrám sv. Anny v místě narození Panny Marie

Soška – Panna Maria uctívaná jako dítě

Teoložka srdce

Kardinál Joachim Meisner

Maria prožila dvojí letniční zázrak. První v Nazaretě při zvěstování, druhý o Letnicích ve večeřadle v Jeruzalémě spolu s ostatními. První biblický obraz Mariin je tedy obraz Ducha svatého, stejně jako poslední.

Když Maria v nazaretském domku přijala Ducha svatého, vypravila se ke své tetě Alžbětě, aby jí pomohla v těžké hodině. Je Pomocnicí křesťanů.

Duch svatý je podle svědectví Písma zastánce, advocatus; i Maria je *advocata nostra*.

Když Maria vstoupila do Alžbětina domu, je řeč o tom, že dosud nenarozené dítě pod Alžbětínským srdcem zajásalo radostí. Kde je Maria přítomna, tam má nenarozený život důvod k radosti, ale má jej stejně i život již starší. Alžběta je již šedivou stařenkou. Kde je Maria, tam se neutrácí život nenarozený ani neodstraňuje život, který zestárl.

Duch svatý je vždy dárce života.

Konečně Maria zpívá u Alžběty své nesmrtelné *Magnificat* a Alžběta nejdříve první mariánskou antifonu: *Blahoslavená jsi, Maria, že jsi uvěřila* (srov. Lk 1,45). Jen o něco později se rozvazuje jazyk, který oněměl pro nedostatek víry, takže může zazpívat své nesmrtelné kantikum *Benedictus*.

Kde je Maria přítomna, lidské jazyky se rozvazují k Boží chvále. Lidé vystupují ze své bídy a jsou pozdvíženi nad sebe do vznešené svobody Božích dětí.

Není to náhodou, že právě východním národům byla darována tak libozvučná chvála k počtě Marie i Boha. Mariánská úcta je formou úcty k Duchu svatému.

Křesťanský východ to velmi dobře ví už od pradávna. Protože Maria zde nebyla odsunuta na periferii, zůstávají lidé v Církvi přes všechny těžkosti

v radosti, takže se jim dostává dostatek duchovních povolání.

Mariánská úcta tedy není otázkou náboženského cítění, nýbrž existenční otázkou Církve, protože je jednou z forem přítomnosti Ducha svatého v Církvi.

Lukáš, který ve svém evangeliu a zvláště ve Skutcích apoštolských často vyzvedá význam žen v prvotní církvi, postavil Marii doprostřed prosícího letničního společenství. Po Pánově nanebevstoupení se učedníci roztrousili do své izolace. Maria shromáždila roztroušené na jednom místě, u stejného stolu, pod stejnou střechou a vede první svatodušní nověnu, na jejímž konci stojí letniční událost, která znamená počátek Církve ve světě.

Maria shromažďuje z rozptýlení a vede ke společenství Církve, kde je jí darován Duch svatý, a počíná misijní poslání.

Maria je tedy nanejvýš aktuální pro reevangelizaci Evropy. Církev zde všude žije v diaspoře, tzn. v rozptýlení. Je to její poslání, ale je to pro ni také velké nebezpečí. Zůstává totiž vzácnou setbou jen tehdy, když se ze svého rozptýlení znovu shromažďuje, aby obnovená byla znovu rozeslána.

To je typicky mariánské poslání. Ne nadarmo se jeví mariánská poutní místa jako centra shromáždění, která vytrhávají z ochromující osamělosti a vedou k osvobozujícímu společenství a inspirují tak k misijnímu průlomu.

Jan Pavel II. nazývá Marii paměť Církve. Co po Ježíšově narození a po jeho nalezení v chrámě rozjímala ve svém srdci a všechno uchovávala, to

nyň uchovává ve světle zmrtvýchvstání a v síle Ducha svatého. Ten, který učedníkům připomene všechno, co Ježíš řekl, byl dán také Marii. S jeho přispěním nyní Maria plně chápe, jak velké věci jí Bůh učinil.

V Janově evangeliu jsou o Marii jen dvě zmínky: hned na počátku při svatbě v Káni a na konci při Ježíšově smrti. Při svém prvním vystoupení na veřejnosti se uchýlil do soukromí, aby tam shromáždila, promyslela a chovala všechno, co Pán učinil. Dělá to proto, aby to všechno později dala k dispozici apoštolům, kteří to budou hlásat ze střech.

Maria překládá tajemství víry do osobní řeči a převádí je tak od teologické teorie do křesťanské praxe. Celé evangelium je v Marii zosobněno. *Udělejte všechno, co vám řekne, to je*

jádro horského kázání i jejího *Fiat* v nazaretském domku, je to naplnění modlitby *Otče náš*.

Její *ano* pod křížem z ní činí nástroj, který Ježíš použije při vykoupení. Mariino povolání se neuskutečnilo v jeruzalémském chrámě, nýbrž v zpoohanštělém Galileji, ve vesnici Nazaret. *Může vzejít z Nazareta něco dobrého?* (srov. J 1,4) Pro zrak odborných teologů byl Nazaret nevhodným místem.

Ale Bůh měl právě v něm své vlastní zalíbení. Co lidským očím nic neříká, může být milé jemu. Bůh si vybírá to, co je slabé, aby zahanbil to, co je silné.

Maria jako teoložka srdce porazila na hlavu všechny ideologické teoretiky.

Podle: Maria – hvězda evangelizace
Překl. -Iš-

KDYBYCH SPÁCHALA ZLOČINY

*Kdybych spáchala zločiny celého světa,
měla bych stále stejnou důvěru,
protože vím velmi dobře,
že celý tento počet provinění
je jen kapkou vody do rozpáleného ohniště.*

*Proto potřebuji Srdce plné zářící něžnosti,
které zůstane mou oporou a stále mě nese,
které ve mně všechno miluje,
i když mě ve dne v noci neopouštějí mé slabosti.*

*Ne, mezi všemi lidmi nemohu najít nikoho,
který by mě stále miloval, a přece nikdy neumírá.
Potřebuji Boha, který se stává člověkem jako já,
který je mým bratrem a může trpět jako já.*

*Vím velmi dobře jedno: všechna naše spravedlnost
nemá před tebou nejmenší cenu.*

*A přece propůjčuješ mým obětem smysl,
když je vždy vložím až do tvého Srdce.*

*Ne, nemůžeš najít žádného tvora bez poskvrny.
Dáváš nám svůj zákon za jasů blesku.
Ó Ježíši, skryj mě do svého Srdce,
a nebudu mít pražádný strach, protože ty jsi moje síla.*

Sv. Terezie od Ježíška

Jacques a Raisa Maritainovi

Mistr umění, myšlení, modlitby a života (Pavel VI. o J. Maritainovi)

Jacques Maritain spatřil světlo světa 18. listopadu 1882 v Paříži. Jako vnuk Jula Favra, zakladatele 3. francouzské republiky, vyrůstal ve stínu velkého muže v protestantské buržoazní atmosféře, která se pro něho záhy stala těsnou.

O deset měsíců později, 31. srpna 1883, přišla na svět v Rusku Raisa Umancovová, ve zcela jiné kultuře a zcela jiném náboženství i ve zcela odlišné sociální vrstvě. Když jí bylo 10 let, rozhodla se její židovská rodina, že z obavy před pogromy se odstěhuje do Francie. Usadili se v říjnu 1893 v Paříži.

Jaro jejich života

Již ve svých deseti letech projevoval Jacques vášnivý zájem o všechno, co souvisí se spravedlností. Jeho touhou je poznat pravdu. Jako šestnáctiletý student filozofie se »válel zoufale po zemi ve svém pokoji, protože nemohl najít odpověď na jednu svou otázku«.

Raisa naopak tone v něžné rodinné atmosféře. Jako děvče Boha spíše neuznávala. Hledala ze všech sil »to podstatné... pravdu o Bohu, o sobě a o světě«.

Jacques a Raisa se poznali v Paříži, když studovali na Sorboně. Nebylo jim ještě ani dvacet let. Raisa vzpomíná na první setkání:

»Jednoho dne jsem přišla v melancholické náladě na přednášku... Uviděla jsem mla-

Raisa Maritain (New York 1945)

dého muže jemných rysů, jak přichází ke mně. Řekl mi, že právě zakládá studentský výbor, který má vyvolat protestní hnutí mezi francouzskými spisovateli a univerzitními učiteli a studenty proti špatnému zacházení s ruskými socialistickými studenty.«

Uvědomili si, že jsou velice rozdílní, pokud jde o jejich původ, ale velice blízcí ve svém hledání a snažení. Oba jsou záhy nerozlučnými přáteli a vedou nekonečné rozhovory.

»Rozhodli jsme se, že tomu nepoznatelnému dáme ještě nějaký čas, chtěli jsme žít jako na úvěr, dokud neuděláme zkušenost... Jestliže tato zkušenost nepovede k cíli, pak řešením bude jedině sebevražda, a to dříve, než naše léta pokryje prach, než spotřebujeme své mladistvé síly. Chtěli jsme zemřít dobrovolným zřeknutím se všeho, jestliže se ukáže nemožné žít podle pravdy.«

Plamen obrácených

Jeden z přátel, básník Charles Peguy, je zavedl na Bergsonovu přednášku. Raisa podtrhuje: »Bergson nás přesvědčil... že jsme schopni poznat skutečnost podle pravdy, že můžeme intuicí dosáhnout absolutna... Tak osvobodil Bergson našeho ducha a vrátil filozofii zpět na její místo.«

Četba románu Léona Bloye *Chudá žena* jimi otřásla a postavila je před zcela novou skutečností: víra a chudoba. »Do ráje se nevstoupí zítra nebo za deset let, ale když je člověk chudý a je ukřižován, vstupuje do ráje již dnes.« A pokud jde o svatost: »Je jenom jedna opravdu smutná věc, totiž ne- být svatý.«

Jacques získává docenturu na filozofické fakultě s vyznamenáním. Jsou nerozluční, milují se něžně a rozhodnou se pro celoživotní svazek.

Nakonec si položí tu nejvlastnější otázku v její plné síle a naléhavosti: otázku po Bohu. Jejich cesta vede ke křtu v katolické církvi. 11. června 1906 jsou Jacques, Raisa a její sestra Věra pokřtěni a současně kněz žehná sňatku Raisy a Jacquesa.

Díky stipendiu může Jacques zahájit studium v Heidelbergu. Protože Raisa je často nemocná, připojuje se Věra k manželům. Raisin stav se prudce zhorší. Přijímá pomazání nemocných, po kterém následuje obdivuhodné náhlé uzdravení.

Všichni tři pociťují touhu po mnišském životě. Malé společenství se podřizuje Božímu vedení. Životní rytmus dostává přísná pravidla: »V šest hodin budíček, 7.15 mše svatá, pak duchovní četba, práce, 45 minut vnitřní modlitby. Odpoledne práce až do 17 hod., pak návštěva Nejsvětější svátosti, duchovní četba. Večer modlitba kompletáře a sv. růžence.«

V tu dobu přijdou do styku se spisy sv. Tomáše Akvinského. Jacques později napsal: »Bylo to jako nové osvícení mého rozumu. Bylo mi darováno v plnosti povolání filozofa.« Raisa v tu dobu píše písně, modlitby, které jí tryskají přímo ze srdce a které sama opatřuje melodiemi.

Poznají však také noc víry. Jacques píše: »Náhle se dostavila prudká pokušení proti víře... Vzpomínám si na dlouhé hodiny vnitřního utrpení... S Boží milostí jsem vy-

Jacques Maritain (r. 1900)

šel z této zkoušky obdivuhodně posilněn.«

Pierre Villard

Po první světové válce změnil neočekávaná událost zcela jejich životní podmínky. Na Jacquese se obrátil jeden mladý muž s prosbou o pomoc při hledání pravdy. Musel odejít do války. V jednom dopise píše o úzkosti, o své vnitřní osamělosti a současně se přiznává, že nevěří a že od církve nic neočekává. Jacques se mu plně a bezmezně věnuje ve snaze, aby mu pomohl.

Ve svém posledním dopise Jacquesovi Pierre Villard napsal: »Při noční hlídce před velkou bitvou čtu znovu s velkým usebráním Váš dopis... který mi přináší čistou a velkou radost. Jak rád bych viděl, kdyby to velké hnutí lásky, která dopis inspiruje, mohlo vstoupit do mé duše.«

Za tímto dopisem následuje další od polního kaplana, který sděluje, že Pierre Villard padl, ale před smrtí přijal svátost smíření. O čem Jacques nevěděl, byla skutečnost, že Pierre byl velmi bohatý a část svého majetku odkázal Maritainovým, aby se mohli věnovat intelektuálnímu a duchovnímu poslání.

Roky v Meudonu

Malé společenství, které zatím mělo jen nepatrné jmění a žilo z honorářů, které Jacques dostával za přednášky v Katolickém institutu, mohlo si

(Pokračování na str. 12)

Plakala nad lidmi z konce tisíciletí

Rozhovor s biskupem Girolamem Grillem: Myslím, že poselství z Civitavecchia je adresováno lidem dnešní doby i všech časů, především však lidem z konce tisíciletí... Není to náhoda, že toto město leží zeměpisně u bran Říma, hlavního města Itálie a křesťanství.»

Constat de supernaturalitate – jedná se o nadpřirozený fenomén. To je formule, kterou Církve v průběhu staletí používá, pokud jde o mariánská zjevení nebo jiné nadpřirozené události. Mohla by být znovu použita i pro případ v Civitavecchia. Komise expertů složená z teologů s mezinárodním věhlasem, kteří zkoumali událost krvavých slz u sádrové sošky Matky Boží, ukončila svou práci. Místní biskup Mons. Girolamo Grillo, i když dosud ne oficiálně, dal na vědomí, že komise dospěla k pozitivním výsledkům. Tak může soška Matky Boží, která 2. února 1995 poprvé ronila krvavé slzy, dále posilovat víru věřících z Civitavecchia a poutníků z jiných míst. Zpráva o výsledku šetření byla předána Kongregaci pro nauku víry. Mons. Grillo, který byl sám přímým svědkem tohoto fenoménu, bude moci po dohodě s kongregací brzy oznámit oficiální odpověď. Snad tato odpověď ukončí dlouhou kontroverzi, která vznikla hned od prvního dne tohoto fenoménu. Tento spor rozdělil nejen italskou veřejnost, ale vynesl majitelům sošky obvinění z podvodu a kriminálního spolčování.

David Macalaria z redakce 30giorni položil biskupu Grillovi několik otázek.

Excelence, hovořil jste o čtyřiceti očitých svědčích fenoménu. Komise se všemi hovořila a musela se přesvědčit, že nejsou ani vizionáři, ani podvodníci, ani že se mezi sebou nedomlouvají. Jak se při tom postupovalo?

G. G.: Komise se musela informovat o osobách různých očitých svědků, kteří byli dospělí a docela normální lidé a pocházejí z různých kulturních a sociálních vrstev. Pokud došlo k pochybnostem o jejich psy-

chickém stavu, byl přizván na poradě psychologický odborník. Očití svědkové byli takřka ve všech případech vzdělání a psychicky zdraví. Proto s nimi vedli členové komise důkladné rozhovory. Při tom se nejednalo o vidění. Proto práce nebyla obzvláště těžká, protože takřka všichni viděli slzy na tváři Madony na vlastní oči a mohli se jich dotýkat rukama.

Co zkoumala komise kromě toho?

G. G.: Pokaždé, když došlo k pochybám nebo bylo zapotřebí důkladné vyšetření, mohla komise použít fotografie a jiný materiál. Bylo zajištěno několik fotografií s plačící Madonou, které pořídily různé osoby, a tak bylo možno porovnat různé události.

Komise sestávala z členů a každý z nich zpracoval pro závěrečnou zprávu své osobní hodnocení. Projevily se při tom nějaké rozdíly?

G. G.: Členové podali hodnocení fenoménu s plnou svobodou a také s velkou svobodou, pokud jde o postup události. Při tom byl vyzvednut tu ten, tu onen aspekt, a tak se dospělo k obšírnému a mnohostrannému posouzení, které se v zásadních liniích shoduje.

Bude Kongregace pro nauku víry, které byla zpráva předložena, provádět ještě další hodnocení?

G. G.: Kongregace bude posuzovat zcela autonomně práci rozličných teologických expertů a stanovisko biskupa. A v této závěrečné fázi provede také vlastní hodnocení výsledků, ke kterým dospěla komise.

Vyjádrí se po skončení všech »sdělení« a po posouzení také veřejně?

G. G.: Samozřejmě na konci musí být prohlášení o udá-

losti s plnou všestranností. To požaduje jak místní církev v Civitavecchia-Tarquinia, za kterou jsem odpovědný, tak světová církev, která se o události dověděla a čeká na to, až se místní biskup přihlásí o slovo, i když toto prohlášení se bude týkat jen věřících diecéze Civitavecchia.

Nesete tedy osobně dějinnou i teologickou odpovědnost za toto prohlášení. Bylo tomu tak i v Lurdech a ve Fatimě?

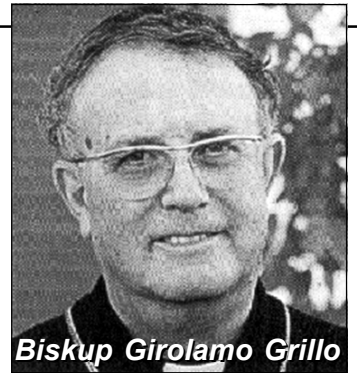
G. G.: Dějinná a teologická odpovědnost je vždy na místním biskupovi. Toto prohlášení není závazné pro světovou církev. Jedná se zpravidla vždy o oficiální schválení úcty odpovídající obrazu Matky Boží, což se ostatně již stalo.

Jaké měla zatím událost důsledky?

G. G.: Ovoce této události je skutečně mimořádné, především pokud jde o obrácení: návraty k víře, obnova rozbitých rodin, které sužovaly rozpory a rozvody. Je mnoho zpovědníků, kteří mohou vyprávět o tak pohnutých případech návratů ke katolické víře, někdy i u osob jiného vyznání, jako protestantů, svědků Jehovových, muslimů... Je tu mnoho darů milosti a pak asi 50 údajných zázraků. K jejich posouzení bude v Civitavecchia ustavena odpovídající vědecká komise, jak je tomu již na jiných místech.

Našly se v této době kromě jednotlivých věřících také osobnosti z církevní hierarchie, které vám ve všech ohledech v této době stály nablízku?

G. G.: Stálo mi po boku v této době skutečně mnoho církevních osobností. Některé z nich jsou všeobecně známé. Jiné by chtěly prozatím zachovat určitou zdrženlivost. Mohu hovořit o několika kardinálech,

Biskup Girolamo Grillo

kteří podobně jako prostí věřící se opakovaně přišli modlit. Někteří chtěli také celebrotvat mší svatou. Mnoho lidí Církve se doporučilo přimluvě Matky Boží z Civitavecchia a světili se její dobrotě a milosrdenství. Snad bude jednoho dne možno vyprávět mnoho věcí a uvést mnoho jmen, i osobností z politiky, veřejného života.

Soudní vyšetřování dále pokračuje. Jak posuzujete civilně-právní aspekt této události?

G. G.: Soudní vyšetřování musí jít svou cestou. I v jiných případech se justice domnívala, že do nich musí strčit svůj nos: v Lurdech, ve Fatimě, v La Salettě. Zásahy justice nejsou v takových případech překvapením, i když někdy jsou užitečné, ba i nezbytné.

Podobné události byvají doprovázeny poselstvími a odkazy určenými věřícím a světu. Jak je tomu v tomto případě?

G. G.: Podle mého mínění jednoduché – Mariiny slzy (za předpokladu, že budou potvrzeny) jsou již samy o sobě poselstvím. Je to poselství lásky, které může číst každý, jak chce, především pokud jde o jeho vlastní obrácení. Jen na svatbě v Káně se vyjádřila Matka Boží podobně vlastními slovy, když se obrátila k učedníkům a řekla: *Cokoliv vám řekne, učíte...* Pak se voda proměnila ve víno. Věřím, že poselství z Civitavecchia je určeno lidem dnešní doby i lidem všech dob, ale především lidem z konce tisíciletí... Není to náhoda, že toto město leží zeměpisně u bran Říma, hlavního města Itálie a křesťanství.

30giorni 1/97

P. Jacques Verlinde

Svatost není hledání lidské dokonalosti

Francouzský mnich P. Jacques Verlinde založil společenství »Rodina sv. Josefa«. Řekl: »Odjel jsem na Dálný východ, abych tam našel svou duchovní cestu. Potkal jsem tam »božskost«, ale nepotkal jsem Boha. Byl jsem těžce nemocný ve svém těle i ve své duši. Ve všech dimenzích svého bytí jsem byl zraněn v důsledku svého bloudění. Pán mě uzdravil a vykřísil a teď ode mne žádá, abych byl kanálem tohoto milosrdenství, kterého se mi dostalo.«

milovat Lásku a nahrazovat všechnu lhostejnost, která Ji zraňuje.

Existuje však také vnitřní modlitba, při níž srdce setrvává u Srdce Božího a která je něčím jiným než adorací. Spočívá v tom, že setrvávám mlčky před tím, který může v mém životě učinit všechno a který mě chce posvětit. Stojím před Ním v mlčení, abych Mu dovolil dokončit v mém srdci dílo spásy a milosrdenství.

Při tom mám na mysli, že když mnich stojí před Bohem, nestojí před Ním pouze svým vlastním jménem, ale plní službu modlitby jménem celé Církve. Přijímá Boží milost jménem všech bratří a sester. V celém řeholním životě existuje rozměr samoty. Řeholník opouští svět nikoliv proto, aby se odloučil od jiných lidí, nýbrž aby se za ně mohl lépe zasazovat. Můžeme říct, že v apoštolském povolání neseme Boha lidem, naopak v kontemplativním povolání neseme lidi k Bohu. Proto je modlitba vždy tím, co mě naplňuje.

V našem životě má důležité místo modlitba k Panně Marii. V našich řeholních domech se denně modlíme celý řuzenec, abychom se povznegli k Ježíši prostřednictvím Panny Marie, která nejlépe zná Jeho Srdce.

Když však se zvenčí díváme na osobu, která mlčky setrvává před Nejsvětější Svátostí, můžeme si položit otázku, co vlastně dělá. V čem spočívá taková modlitba?

Ideálem je nedělat vůbec nic... O takové dimenzi mlčení říká sv. Jan od Kříže, že Bůh od věčnosti vyslovuje své jediné Slovo, a tím je Jeho milova-

ný Syn. Je něco intenzivnějšího než plození Syna a odpověď lásky, kterou On dává Otcovi? To je tak intenzivní dialog, že jej může vyslovit v plnosti jedině mlčení. Myslím, že modlitba je pokusem vstoupit do takovéto intenzity mlčení, ve kterém Otec plodí i mne a činí ze mne svého syna. A já Mu odpovím stejným mlčením, s jakým se Syn vrací k Otcovi. Syn je Eucharistií, je celý díkyčiněním. V dialogu říkáme slova, abychom vyslovili skutečnost, kterou prožíváme. Zamilovaní dospějí do okamžiku, kdy již nepotřebují slov, protože jediným pohledem, samotnou přítomností se jeden druhému odevdávají.

Slovo je nosíkem, mostem, který budujeme mezi dvěma osobami. Ale jsou momenty, kdy vzájemná komunikace je tak intenzivní, že dvě osoby se obdarovávají navzájem jediným pohledem a svou pouhou přítomností. To je tajemství Nejsvětější Trojice. Myslím, že něco z tohoto tajemství se uskutečňuje v době modlitby, protože modlitba je vždy dílem Ducha svatého. Jak říká sv. Pavel, my sami se modlit neumíme, to Duch svatý se modlí v nás. Duch svatý nás uvádí do mlčenlivého dialogu mezi Otcem a Synem. Samozřejmě, to je vrcholný cílový bod. My, jako v každém rozmluvě zamilovaných, začínáme tím, že se obracíme na osobu, kterou milujeme, a rozmlouváme s ní. Slova jsou pouze cestou k tomuto mlčení, které samo v sobě není prázdnotou, nýbrž plností.

Co je třeba udělat? Je třeba se postavit do přítomnosti toho, který je stále přítomný; přítomný tím úkonem lásky, s jakou

mě tvoří v každé chvíli. Je nutno zkusit opustit celý ten vnitřní rozměr, do kterého se nořím svým aktivním životem, a pokusit se o setkání s mlčící přítomností Boha, který ustavičně udržuje mé bytí svou láskou, a dosáhnout tak na lásku u samého pramene.

Nemohou nám při tom východní techniky posloužit jako nástroj ke vstupu do tohoto mlčení? Nemohou nám pomáhat, abychom se uvolnili od myšlenek, napětí a zaujali postoj mlčení, a tak nám napomáhají v modlitbě?

Je pravda, že východní mnich je velkým hledačem Boha a ví, že jej musí hledat v mlčení. Proto všechny techniky, kterých používá, mají za cíl obrátit jej k Jeho nitru; vzdaluje se od toho, co je vnější, aby se stále hlouběji nořil do svého nitra. Ale pro nás křesťany problém spočívá v tom, že tato niternost má zcela neosobní charakter, je pustinou, můžeme-li to tak nazvat. To obrácení do nitra a mlčení nevede k dialogu, ale je to vstup do absolutního mlčení. Cílem východních technik je sjednocení s nezákladnějším aktem bytí, který má neosobní charakter. Není tu žádné místo pro dialog s Bohem. Ve východních technikách existuje rozměr mlčení, dokonce mlčení absolutního, ale toto mlčení vede do absolutní samoty.

V případě křesťanské modlitby se nejedná o zkušenost mlčení v samotě, nýbrž o mlčení, které je natolik plností, že v něm již není třeba slov. Jde tu tedy o něco úplně jiného. Proto v případě křesťanské modlitby není možno mluvit

Co soudíte o modlitbě?

Modlitba je místo, kde se mohu potkat s Bohem, kde mohu osvědčit svou lásku k Němu a přijmout Jeho lásku. Modlitba je poslušnost vůči Božímu Slovu a poslušnost je nejlepším svědectvím lásky.

Jak se modlíte?

Jsou různé formy modlitby. Protože jsem řeholníkem, mnoho místa v mém životě zaujímá modlitba liturgická. Ale v našem společenství poskytujeme mnoho prostoru pro adoraci před Nejsvětější Svátostí.

Myslím, že v dnešním lhostejném světě již sám fakt, že muži a ženy setrvávají ustavičně před Pánem, který je přítomen pod způsobou chleba ve svaté Hostii, je něčím velice závažným. Při adoraci před eucharistickou přítomností se projevuje pokorná úcta člověka před slávou a velkodušností Boha, který je skryt v tak prostých způsobech.

Adorace zaujímá důležité místo, protože je jedním ze způsobů dostiuchinění. Navazujeme na zjevení Ježíšova Srdce v Paray-le-Monial, kde Ježíš prosil sv. Markétu Marii Alaçoque, aby konala pobožnosti, které Ježíši nahrazují lásku za všechny ty, kteří Jej nemilují, jsou lhostejní, urážejí Jej a odmítají. Je v tom obsažen i postesk sv. Františka, že Lásky není milována. Chceme tedy

o technikách ve vlastním slova smyslu, protože jestliže mlčení, o kterém mluvíme, je plností lásky mezi dvěma osobami, nemůže být řeč o technikách. Není možno mluvit o technikách v lásce, která je svazkem dvou osob, které chtějí být v plné svobodě samy sebou.

Můžeme naopak mluvit o určitých křesťanských metodách, které nám pomáhají v přípravě k tomuto osobnímu setkání, které ovšem já sám nikdy nebudu schopen ovládnout, protože iniciativa náleží Bohu, na kterého čekám...

Nemáte, otče, po tolika zkušenostech s východními technikami někdy chuť vrátit se k nim v době modlitby? Nehraje tu určitou roli síla zvyku?

Je pravda, že můj návrat trval dlouho... Jsou okamžiky, kdy nás Pán odvádí na poušť, aby se stal Miláčkem naší duše, a musíme se naučit tento čas přečkat. Právě tehdy se může objevit velké pokušení sáhnout po těchto technikách a dopřát sám sobě určitou duchovní zkušenost.

Musím přiznat, že brzy po svém obrácení jsem mnohokrát podlehl tomuto pokušení. Neváhám to nazvat pokušením, protože pokaždé, když se mi zdálo, že se mi podařilo sloučit techniky Východu s osobním setkáním s Bohem, uvědomil jsem si, že bloudím. Protože příliš rychle jsem se znovu dal opájet tou zkušeností pouště, to znamená tím přirozeným uvolněním, které vyplývá z pocitu úplného osamocení, které je zbaveno jakéhokoliv rozměru osobního i meziosobního. Zkušenost absolutní samoty je natolik fascinující, že již žádnou druhou osobu nepotřebujeme a ona by se stala jakoby nezvaným hostem, vetřelcem. Když jsem si to uvědomil, musel jsem vynakládat velké úsilí, abych se vrátil k postoji dialogu, k postoji chudáka, který očekává, že bude naplněn druhou osobou.

Poznal jsem také, je to moje osobní zkušenost, že kdykoliv jsem se vracel k východním technikám, takové druhy modlitby jako adorace a vnitřní modlitba mi připadaly jako zbavené smyslu. Zvláště pokud jde o adoraci: proč setrvávat před Nejsvětější Svátostí, jestliže při použití technik jsem si sám mohl opatřit zážitek absolutna, o kterém ovšem Ježíš vůbec nemluvil. Probouzela se ve mně zneklidňující otázka: Proč Ježíš vůbec přišel? Jak může být mým Spasitelem, jestliže já mohu a umím dosáhnout spojení s Bohem bez Něho?

Na Východě se nikdy nemluví o vykoupení. Mluví se o osvětlení, nikoliv však o vykoupení. V křesťanství naopak přicházíme ke spojení s Bohem jedině skrze Ježíše Krista, který sám o sobě říká: *Já jsem cesta, pravda a život*. Na Východě takové prohlášení nemá žádný smysl. Podle jejich koncepce je člověk již svým vlastním bytím zakořeněn v Bohu. Jsem tedy sám Bohem již svou přirozeností, ale jsem na tak odlehle rovině uvědomění, že o své vlastní božské přirozenosti nic nevím: žiji v iluzi své osobní individuality.

Jinými slovy ve východních náboženstvích není zapotřebí spásy a v souvislosti s tím nemá zde místo Kristus – Spasitel. A v tom tedy spočívá základní volba, jakou je třeba udělat: zda jsem vykoupen skrze Krista, který mi otevírá cestu k **osobnímu Bohu**, anebo vykoupení nepotřebuji, protože to, co je božské, je již ve mně, v samé podstatě mého bytí, a cestou k tomu je překročení iluze mé vlastní osobní individuality. Tyto dvě cesty není možno mezi sebou nijak smířit.

Znamená to, že jste se po svém obrácení musel znovu naučit modlitbě?

To je pravda. Návrat vyžadoval nejen odhodit východní tradice, ale také znovu najít

křesťanskou modlitbu. Byl jsem vychován křesťansky a musím říct, že již v mládí jsem zažil zkušenost intenzivních okamžiků Pánovy přítomnosti. Tehdy jsem se modlil, a ani jsem dobře nevěděl, co je to modlitba. Pamatuji si, že jsem přebýval v Jeho přítomnosti, a to mi úplně stačilo. Myslím, že to byla zkušenost vnitřní modlitby, i když jsem si to neuvědomoval. Modlil jsem se vnitřně k Panně Marii... Zdá se mi, že to se ve mně modlil Duch svatý. A v tom není nic originálního, protože všichni křesťané dostávají při křtu Ducha svatého a s ním také dar modlitby.

Zdá se mi, že při obrácení se může uskutečnit návrat ke Kristu jen pod vlivem Ducha svatého. Tak tedy vrátit se k Otci i Synu skrze Ducha svatého, to znamenalo přijmout znovu modlitbu do svého života. Tím nechci říct, že to bylo snadné, ale zdá se mi, že hlavním postojem v modlitbě je vědomí vlastní ubohosti, pokora chudáka, který ví, že všechno obdrží od Boha. Samozřejmě, v momentě obrácení je nutno opustit minulost, ale současně nás uchvacuje radikálnost nové skutečnosti, vůči které jsme sami o sobě tak ubozí, a možná právě proto jsme pro ni otevření.

Jsem přesvědčen, že modlitba je pro všechny křesťany, problém ovšem spočívá v tom, jak říká sv. Ignác, jak se do ní vstupuje. Jestliže začínám modlitbu automaticky, pak potřebuji techniky. Jestliže přistupuji k modlitbě jako žebrák, který přichází, aby klepal na dveře Milovaného, pak mě určitě slyší, a když Jej prosím o lásku a rozmlouvám s Ním a moje srdce je po celý čas upřeno k Němu, pak se skutečně modlím, a taková modlitba mě proměňuje. Když ji končím, jsem jiný než na jejím počátku.

Je tedy možno říci, že v křesťanské modlitbě dochází k nej-

bezpečnějšímu setkání mého »já« s božským »Ty«? Ale jak se setkat s někým, koho nevidíme?

Myslím, že ano, když k Němu např. volám: »Ježíši, jestliže existuješ, zjev se mému srdci!« Pochopitelně to neznamená, že se nám zjeví v druhu nějakého vidění.

Na druhé straně je hluboká pravda v Ježíšově tvrzení, »*je pro vás dobré, abych odešel*«, protože jinak by náš vztah k Bohu ulpěl na vnější dimenzi. Jenže Bůh chce nám darovat sám sebe v mnohem hlubším a bohatším rozměru, chce nám dát plnost, jakou nám nemůže zajistit pouze lidský vztah. Všechny lidské vztahy jsou díky sféře vnějších smyslů snadnější, ale na druhé straně znamenají jejich omezení. Kdo z nás se ještě nepotkal se zamilovanou dvojicí, která prahne po co nejtěsnějším spojení! Ale v hloubi srdce každého člověka, a to jak muže, tak ženy, je prostor, který může naplnit jedině Bůh. Bůh odpovídá na tuto nejhlubší touhu lidského srdce tím, že překonává omezenost vnějších smyslů. Je tu absolutno Boží lásky, které můžeme zachytit pouze v modlitbě.

Po vši této zkušenosti, kterou jste prošel, co pro vás znamená být svatý?

Znamená to mít účast v životě samého Boha, mít účast v Duchu svatosti. Možná že to vypadá jako citát z nějaké knížky, ale zdá se mi, že jedině Bůh je svatý a nás posvěcuje natolik, nakolik přijímáme Jeho přítomnost. Myslím, že svatost je Boží dílo v nás, je účastenství na Jeho životě.

Znamená to, že svatý musí být vždy laskavý, dobrý, moudrý... Nemůže svatý propadnout hněvu?

Nemůžeme ztotožňovat svatost a dokonalost, v tom je pro
(Pokračování na str. 10)

Svatost není hledání lidské dokonalosti

(Pokračování ze str. 9)

nás křesťany velká šance. To ovšem neospravedlňuje jakýkoliv náš stav. Myslím však, že ve srovnání s Východem je tu velký a zásadní rozdíl. Křesťanská svatost není hledání lidské dokonalosti. Protože jestliže svatost je přijetí Ducha svatého, pak může existovat spolu s omezeními lidského charakteru, předznamenány důsledky dědičného hříchu. Ostatně zdá se, že Pánu Bohu působí obzvláštní potěšení, když může posvěcovat osoby, jejichž povahové rysy nejsou právě lehké. Láska neodstraňuje přirozenost, nýbrž ji proměňuje.

Když se díváme na křesťanské světce, překvapuje nás, že se příliš nezabývali svou vlastní dokonalostí ani svou svatos-

tí. Starost o vlastní posvěcení přenechali Bohu, protože pochopili, že ke svatosti se dochází jedině sjednocením s Bohem, který je sám svatý. Východ se více koncentruje na jedince a jeho dokonalost. Východním mudrcem je ten, kdo plně ovládá všechny dimenze svého života. U některých světců se naopak setkáváme s nežádoucími rysy charakteru, např. netrpělivostí, nebo dokonce hněvu.

V křesťanství je svatost darem Božím, který mě odvrací od sebe, a tedy i od starosti o vlastní svatost, a obrací mou pozornost k Bohu a k službě bližním. Samozřejmě, jestliže Duch svatý stále více přebývá v srdci člověka, uhlazuje

také stále více nešvary charakteru a vykořeňuje všechno, co je v lidské přirozenosti nedokonalé. Ale když Ježíš říká, »*buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec*«, znamená to: Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Naše dokonalost a cesta ke svatosti spočívá v přijímání milosrdenství a v předávání milosrdenství. Křesťanská dokonalost je tedy důsledkem vstupu Ducha svatého do našeho života, nikoliv jeho podmínkou. Jestliže někdo chce čekat, až bude dokonalý, aby mohl přijmout Ducha svatého, pořádně se načecká.

Poslední otázka. Co byste chtěli říci všem, kteří hledají Boha?

Ať Mu dovolí, aby je našel, ať dovolí, aby je našel Ježíš, který přišel jako dobrý Pastýř,

kteří nás přivede k té plnosti, jakou všichni hledáme.

Myslím, že hledání Boha je ovocem milosti, která předchází: sám Bůh nám vkládá do duše touhu po setkání s Ním. Nemůžeme najít Boha, jestliže v našem srdci není hluboká touha. Postupem doby Jej poznáváme, protože Duch svatý Jej zjevuje všem lidským srdcím, působí, že Jej poznáváme nedokonalým intuitivním poznáním a toužíme po Ném. Jsme tedy lidmi touhy, protože ta je do nás vepsána.

Těm všem, kteří v sobě uslyšeli tuto touhu, bych chtěl říci, aby dovolili Ježíši, aby je našel, protože On přišel, aby odpovídal na lidské volání.

Rozmlouvala

Mariola Orzepowska,

-list 5/96-

překlad -Iš-

Dopis nemocným – září 1998

Drazí nemocní!

První polovina září se vyznačuje dvěma svátky následujícími hned za sebou, které nás přibližují k umučení a lásce Pána Ježíše. Jsou to svátky Povýšení sv. Kříže a Bolestné Panny Marie. Oba nám vlastně říkají jedno a totéž – že jedině v Kříži je naše spása.

Serafinský učitel sv. Bonaventura má o tom velice krásné rozjímání, kde každá věta má náplň pro celé úvahy. Stačí, když si denně přečtete jen malý kousek. Věřím, že Vás naplní velikou důvěrou a útěchou.

„Vzmuž se tedy, má duše, a povznes se, třeba jsi ubohá a slabá. Na křídlech víry a naděje vystup k této zahradě lásky. Vystup do ráje lásky, vystup k vysokému Srdci, protože ten, koho hledáš, byl vyvýšen. Ale aby ses nebála, vyvýšením byl ponížen. Neboť nebyl vyvýšen na kříž, aby znesnadnil přístup těm, kteří k němu chtějí, ale spíše, aby ho všichni mohli snadněji nalézt. Přistupuj tedy

s důvěrou k tomuto ráji a v roztažení paží poznávej lásku toho, který je rozpíná. Vábí tě k vzájemnému objetí a jaksi slitovně a milosrdně volá:

Vrať se, vrať se, Sulamitko, vrať se, abych se na tebe podíval. Vrať se od zlé vůle, od zlých skutků, zatvrzelosti a zoufalství. Vrať se ke mně, protože jsi byla ode mne odvrácena, abych se na tebe podíval pohledem milosti, jakým jsem pohlédl na ženu hříšnici a na lotra. Čti mě, knihu života, popsanou uvnitř i zevně, a chápej, co čteš... Nesmíš jen zběžně obejmout tento ráj, ale musíš poletovat po jeho jednotlivých květech a vysávat listy každého květu... a jako včelka máš mezi letem často opakovat: Navrať mi radost z tvé spásy!

Jak budeš šťastná, má duše, až budeš vpuštěna do krvavých květů – totiž do ran Kristových – a budeš osvobozena od hřmotu tohoto světa a všech náporů pokušení. Až budeš moci poznávat jen toho, ke komu jsi vstoupila – poznávat,

jak dobrý je Ježíš! Nakonec je třeba vstoupit branou otevřeného boku k onomu nejpokornějšímu Srdci nejvyššího Ježíše, kde se beze vší pochyby skrývá nevyslovný a vytoužený poklad lásky. Zde se nachází zbožnost, odtud se čerpá milost slz lítosti. Zde se učíme mírnosti a trpělivosti k nepřátelům, soucitu s nešťastnými a především tu nalézáme Srdce zkroutěné a ponížené. Tak velice touží po tvém objetí, tak na tebe čeká, aby tě objal. Sklání k tobě hlavu zbodanou spoustami ostrých trnů, aby tě pozval k políbení pokoje, jako by pravil:

„Hle, jaké podoby jsem nabyl, jak jsem rozbodán, jak jsem zraněn, abych tě mohl položit na svá ramena, ovečko moje, která jsi zabloudila, abych tě mohl odnést zpět do ráje nebeské pastvy. Oplat' mi to a dej se pohnout milosrdenstvím nad mými ranami. Polož mě tak, jak mě nyní vidíš, jako pečeť na své srdce, jako pečeť na své rámě, aby ses ve všech myšlenkách svého srdce, ve všech činech svých rukou stala mně podobnou tak, jak mě

vidíš. Učinil jsem tě podobnou obrazu svého božství, když jsem tě stvořil, stal jsem se podobným obrazu tvého lidství, abych v tobě obnovil původní podobu. Když tedy jsi nepodržela podobu mého božství, kterou jsem ti vtiskl ve tvém stvoření, podrž aspoň podobu svého lidství, která mně byla vtisknuta ve tvém znovustvoření. Když nezůstáváš takovou, jakou jsem tě stvořil, zůstaň aspoň takovou, jak jsem tě přetvořil. Nechápeš-li, jakou krásu jsem ti dal stvořením, pochop alespoň, jakou ubohost jsem pro tebe přijal ve tvém lidství přetvořením. Pochop, že jsem tě obnovením naplnil většími slastmi, než jaké jsem ti dal při stvoření.

Neboť proto jsem se stal viditelným člověkem, abys mě – viditelného – milovala, protože ve svém božství – neviděm a neviditelný – jaksí jsem nebyl milován. Dej tedy v odměnu za mé vtělení a utrpení sebe, pro kterou jsem se vtělil a trpěl. Dal jsem se tobě, ty se dej mně!“

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Heřman Josef

Vilém Hünermann

VII.

„Ty musíš všechno vědět přesně!“ řekl náhle Heřman. „Půjdeme do kostela a zeptáme se naší milé Panny Marie osobně.“

Zamyšleně kráčely obě děti do kostela a přišly až k chóru.

„Škoda, velká chórová mříž je zavřená!“ vzdychl Heřman. Smutné děti stály před velkou železnou mříží, která oddělovala chór od kostelní lodi. Mezi silnými železnými tyčemi viděly ve světle mnoha svíce Matku Boží na oltáři. Heřmanovi se zdálo, že vidí Matku Marii, jak mu mává. A také Dítě v jejím náručí mu zamávalo svou ručkou.

„Já tam k nim přelezul!“ zvolal Heřman na děvče.

„Určitě spadneš dolů!“ varovala ho Markéta.

„Ale co, to zvládnou. Tam vpředu je přece Matka Boží, tak se mi nemůže nic stát.“ Chlapec se hned chytil železných tyčí a šplhal po nich nahoru. Snažil se přehoupnutím dostat se přes hroty na vrchu mříže, ale najednou bolestně zakřičel.

„Co je ti?“ ptalo se se strachem děvče.

„Jako by se mi zapíchl hřebík do srdce, ale přitom není nic vidět. A hrozně to bolí.“ Potom slezl Heřman bez zaváhání dolů, do chóru a šel k mariánskému oltáři.

Děvče trpělivě čekalo u mříže a dívalo se uctivě k chlapci, který vpředu se svým dětsky čistým srdcem mluvil s nebeskou Matkou. Děvčeti se zdálo, jako by se chlapec u oltáře nejen modlil, ale jako by si s Matkou Boží a jejím dítětem hrál. Bylo to neuvěřitelné, Markéta si několikrát musela protřít oči, protože se jí zdálo, že již není na zemi, ale v nebi.

Trvalo to dlouho, než Heřman zase přešel přes mříže a vrátil se. Jeho oči byly tak

jasné, že takové Markéta ještě neviděla. Potichu vzal děvče za ruku a vyšel s ní z kostela. Před krásně vyřezávanými dveřmi však zůstal stát a řekl:

„Markéto, máš pravdu! Být jako Josef je lepší než být křižák!“ Pak si náhle sáhl bolestivě rukou k srdci a vzdychl.

„Bolí tě to ještě pořád?“ ptala se soucitně Markéta.

„Hodně to bolí,“ řekl chlapec, „ale nevím, co to je.“

V tutéž hodinu se procházela svatá abatyše Hildegarda s jednou sestrou klášterní zahradou Rupertsbergu u Bingen. Sestra si stěžovala, že od sjednocení s Bohem jí ještě dělí trnitá cesta.

„Milá sestro,“ odpověděla vážně abatyše, „většina lidí se dostane jen k chórovým lavicím, za kterými se jim Bůh schová. Koho ale Bůh obdaří zvláštní láskou, toho táhne dál, do svého plného světla. Srdce musí toto Boží „táhnutí“ zaplatit bolestmi. Proto běž a snářej svoje trápení radostně!“

Tiše šly děti vedle sebe nahoru Štěpánskou ulicí. Konečně řekl Heřman:

„Ty, víš co?“ „No, co je?“ „Od teď mi, prosím, říkej jménem Josef. Ale ať to nikdo neslyší, bude to naše tajemství. Souhlasíš s tím?“

„Souhlasím, Josefe!“ řeklo pevně děvče a zářivými očima se podívalo na svého malého kamaráda. Ten stiskl vážně a pevně její ruku. To bylo znamení na stvrzení svatého tajemství.

KŘÍŽ V PLAMENECH

Uprostřed noci se Heřman náhle probudil ve své posteli. Co to bylo? Volal někdo? Nebo to byla ta bolest, která se zarývala

do jeho srdce, co ho teď vzbudilo? Ta ho trápila už dva roky, od té doby, co přelézal chórovou mříž u svatého Mergena. Protřel si oči, vyskočil z postele a přitiskl oko ke škvíře ve stěně podkrovní místnosti, ve které spal. Pak vyrazil srdceryvný křik. Celé nebe bylo rudé. Byl to obrovský požár. Tu a tam viděl šlehat plameny ze střech. Spěšně seběhl Heřman po schodech do ložnice rodičů. Sotva je vzbudil, už bylo slyšet znít roh hlásného požárů. U svatého Martina už šturmovali na zvony a teď začali i u svatého Mergena.

„Hoří v Martinské ulici!“ křičel vystrašeně Kryštof. „Jestli se přizene vítr od Rýna, pak se požár dostane až k nám!“

„Ježíši, buď nám milostiv! Všichni svatí, stůjte při nás!“ vzdychla paní Marie.

„Musím jít pomáhat!“ vykřikl Kryštof a spěšně si natáhl kalhoty. Teď běžel Heřman zpět nahoru, rychle se oblékl a utíkal na ulici. Tam zůstal stát oslepen světlem ohně, který divoce řádil mezi dřevěnými domky a hrázděnými staveními a vyrážel k nebi jako jeden velký plamen.

Stále více lidí se sbíhalo, obličejů bledé úlekem a strachem o vlastní skromný majetek. Z hořících ulic běželi křičící lidé, v rukou pár věcí, které ve spěchu posbírali. Příběhy matky s vlajícími a neučesanými vlasy, nejistými očima a křičícími dětmi v náručí. Odněkud se nesl chechtot blázna, který začal tancovat s kusem hořící desky v rukou.

Tu a tam se zborčil střešní krov nebo stěna domu zmizela v plamenech a gejízr jisker vystřelil k nočnímu nebi.

„Bohu díky!“ vzdychl Kryštof udýchaně. „Vít vane k Rýnu.“ Pak ale hned běžel kolem sv. Mergena do Martinské ulice, kde se již vytvořil řetěz pomocníků, kteří ve vědrech nosili vodu k hořícím domům. Žár, který rostl každou minutu,

Být malým dítětem; největší odvaha je vždy ta, kterou mají děti. – Kdo sahá... po měsíci? – Kdo se nebojí, chce-li dosáhnout svých tužeb?

Přidej takovému »dítěti« velikou milost Boží, touhu vykonávat Boží vůli, velikou lásku k Ježíši, všechny lidské vědomosti, které je schopno obsáhnout... a dosáhneš podobnosti s apoštoly dneška, s takovými, jaké si Bůh bezpochyby přeje.

se stával nesnesitelným. Ale muži, kterým se pot řinul po tváři, zůstali. Společná nouze, která je v posledních letech postihla, spojila všechny ruce do pevného společenství, které pomáhalo všude, kde to bylo třeba.

Také Heřman, osmiletý kluk, se zapojil do řetězu pomocníků a podával jedno vědro za druhým, až byly jeho ruce úplně ochromené a on vyčerpaný žářem a únavou vypadal z řady. S kýchním klesl k zemi. Namáhavě lapal po dechu, stále přerušovaném kašlem. Jiskry a žár neustále cítil v hrdle.

Najednou Heřman uviděl vycházet kněze z jedné hořící ulice, kterou vítr proháněl plameny. Chlapec poznal faráře od Malého sv. Martina. Šaty a vlasy měl skoro promočené. Ale kněz nesl důstojným krokem velké ciborium, které chtěl uložit do bezpečí ke sv. Mergenu. Uctivě poklekl Heřman a na místě prosil Boha, který kráčel skrz plameny. Pak ale úlekem vyskočil. Farní kostel musí být přece taky v plamenech! Stojí přece uprostřed moře plamenů! S napětím napínal Heřman zrak do plamenů na místa, kde musela být střecha kostela. Tam se dělily plameny a tmavá kostelní věž stála uprostřed řádícího živlu jako opravdový svatý Boží hrad.

Pokračování příště

Náležitě místo latině

Biskup Max Ziegelbauer

Mezi všemi službami v Církvi patří provozovatelé církevní hudby k těm, kteří nejčastěji uplatňují v liturgii latinu. Latina se objevuje někdy v řecko-latinském ordináriu prováděném buďto jednohlasně nebo ve sborové úpravě. Někdy se setkáme i s latinským *proprium*, aklamacemi a modlitbou. Ale nejde jen o mše. Katolická liturgie se uplatňuje i ve zpěvu *Tantum ergo*, *Magnificat*, *Veni Creator Spiritus* nebo *Gloria Patri*, abych jmenoval alespoň některé příklady. Je zajímavé, že mládež v Taizé zařadila do svých zpěvů také latinské texty a zvolání a užívá jich s velkým nadšením, zatím co v mnoha farnostech se celičký rok neobjeví ani jedno latinské slovo, a dokonce to vypadá tak, že je latina výslovně potírána. Najdou-li se někteří, kteří do určité míry latinu používají, jsou přinejmenším nepřímo předmětem zastrásování. Latina se stala objektem pohrdání a něčím zcela cizím.

PROBUDIT SMYSL PRO LATINU

Aby mi nebylo špatně rozuměno. Nemám v úmyslu požadovat takový návrat latinu do bohoslužeb, jako by se mateřská řeč v liturgii rozšířila nezodpovědně a proti církevním ustanovením. Jde mi spíše o to, aby po období úplného potlačení církevní latinu došlo opět k oživení tohoto kultovního jazyka. Jde o jeho možné znovuoživení u všech katolíků, a to nad rámec zprostředkující role chrámových sborů.

Při vyučování a bohoslužbách by měli být všichni seznámeni s určitým »minipensem« latinu, aby jim působila radost, kterou by si měli chránit po celý život. Odvolávám se přitom na výslovný požadavek koncilu, aby v latinské církvi byla nadá-

le udržována latina. Pravidelné používání latinských textů je v Církvi nejen povoleno, nýbrž dokonce požadováno. K tomu je ovšem nejdříve zapotřebí, aby jak u duchovních, tak u laiků byly odbourány psychologické bariéry. Doporučuje se opět používat latinské pozdravy (*Dominus vobiscum apod.*) a pokud možno také použití latinských mešních kánonů.

V SOULADU S 2. VATIKANEM

Především by měly být k dispozici dvojjazyčné misály minimálně pro neděle a svátky. Je-li dobrá vůle, vyřeší se i ekonomické otázky takového vydání. Lidový misálek je o to potřebnější, když se na něj díváme z hlediska celosvětové církve, v níž se scházejí ke společné bohoslužbě věřící z různých jazykových oblastí. Z pastoračních důvodů je žá-

doucí, aby věřící byli připraveni k aktivní účasti na latinské bohoslužbě. Dostal jsem např. pohlednici z Madeiry, na které stojí psáno: »Pastoračně liturgická situace je zoufalá vzhledem k tomu, že jsou zde tisíce zahraničních turistů, kteří se musí účastnit portugalských bohoslužeb, a tento jazyk je jim naprosto cizí. Je zde jen jedno řešení: latinská mše a dvojjazyčné misály v různých řečech.«

Námítka, že latině nikdo nerozumí, se častějším využíváním latinu a misálku do značné míry řeší. Ostatně tato námítka není dostatečným důvodem k tomu, aby se nedbalo na závěry koncilu a na potřeby univerzální církve. Je-li člověk včas konfrontován s využíváním latinu z jiných oblastí, jak ukazují dřívější zkušenosti, může se učit »porozumět« a »pochopit« určité pojmy, vážit si jich a naučit se jim. Nemluvíme o tom, že máme vyšší úroveň všeobecného vzdělání?

Latina v bohoslužbě a i v použití jako společná církevní řeč

svazuje katolíky navzájem a působí proti nezdravým tendencím odklonu od svátostí, znevažování kulturních hodnot a rozdrobování církve. Vytváří to vědomí katolické identity, když v Římě nebo v Lurdech všichni společně zpívají *Credo*, *Christus vincit* nebo *Salve Regina* a dává to všem prožitek a zkušenost, že nemáme v tomto smyslu v Církvi žádné cizince. Je to také protiváha proti každému nacionalismu. Věřící přitom vůbec necítí, že by se latina nadřazovala národům světa. Latina nediskriminuje žádnou živou mateřskou řeč. Podle přání Jana XXIII. měli by především duchovní více čerpat z latinského pokladu Církve pro svůj život. Je mnoho věcí, které je možno právě latinsky vyjádřit intenzivněji, výstižněji a dokonce s větší mírou útěchy.

Není ještě pozdě vrátit latině v Církvi a v náboženském životě náležité místo.

Der Fels 7-8/98

Jacques a Raisa Maritainovi

(Pokračování ze str. 6)

v Meudonu v blízkosti Paříže koupit dům a splnit tak přání Pierre Villarda. Ale jejich životní způsob se tím vůbec nezměnil. Dům se stal brzy duchovním centrem, o jakém Jacques již dávno snil, ale pro nedostatek prostředků to nebylo možno uskutečnit.

O jeho práci Raisa napsala: »Když víra pronikla do jeho duše, zachvátila všechnu jeho metodickou práci. Víra a Boží vedení mu neumožňovaly klidný život, ve kterém se dělá jen to, co se musí... Byl jako muž Církve. Setkal se se všemi zbraněmi bojující Církve u svých posluchačů na univerzitě. Čím déle žil, tím více se prohlubovala jeho láska k Církvi a jeho vědomí, že náleží k mystickému Kristovu tělu. A současně rostla jeho svoboda, a čím lépe

rozuměl svému povolání jako filozof, tím více se angažoval v dramatu profánního světa a současné civilizace.

Vstup do zralého věku víry

V r. 1922 vydala Raisa knihu *Život modlitby*. Píše zde: »Intelligence může své nejvyšší schopnosti rozvinout tehdy, když je posilována a chráněna mírem, který poskytuje vnitřní modlitba. Čím více se duše přibližuje láskou k Bohu, tím jednodušší je pohled jejího rozumu a tím osvětlejší je její zření... Jen vnitřní modlitba umožňuje proměnit pravdu v praxi.«

Raisa naráží také na problém utrpení: »Utrpení přináší do světa Ducha... když je utrpení velké, pak trpí dobře, trpí zcela, ale trpí před Bohem!... A tak

se postupně krok za krokem které, citelně bolí, v krocích plných lásky, snad zcela nepozorovaně utváří duše, která koná dobro.«

Výraz manželského povolání v jedinečné čistotě

Plodnost tohoto páru je dokonale nadpřirozená, je to plod jeho zakořenění v Bohu skrze každodenní vnitřní modlitbu.

Následující Raisin dopis vyjadřuje krásu jejich vzájemné lásky, ten něžný pohled, který mají jeden pro druhého: »Miluj mě stále tak, potřebuji mnoho lásky, abych mohla žít, a já vím, že musím milovat, jako bych nemilovala, ve smyslu sv. Pavla. Jak úděsné povolání! (Raisa tu naráží na obětování celé své bytosti skrze slib čistoty, který po dlouhém duchovním rozvažování spolu složili). Proto mi Bůh postavil po boku

❑ Rekord semináře

Do semináře v polském Tar-nově se přihlásil zatím největší počet kandidátů. Již bylo přijato 67 zájemců, na další termín se přihlásilo 10 mladých mužů. V diecézi se už léta praktikuje, že kněží platí stipendia některým studentům gymnázia a z těch pak určitý počet si volí kněžský stav.

❑ Obětím povodní v Číně

Katolická církev v Číně se snaží podle svých možností pomáhat obětem katastrofálních povodní. Voda již pohltila 2000 lidských životů, 5 mil. domů a 21 mil. ha orné půdy. Mezi postiženými v provincii Hubeu jsou tisíce katolíků.

❑ Jane Roe katoličkou

Bývalá propagátorka potratů v USA, 50letá Norma McCorveyová, zvaná také Jane Roe, se stala katoličkou. Stalo se tak v rámci soukromého obřadu v kostele sv. Tomáše Akvinského v Dalasu. V lednu

1973 vyhrála soudní spor o právo na potrat, a to zavadlo podnět k legalizaci potratů v USA. Od loňského roku je Norma naopak vášnivou ochránkyní života. Přispěly k tomu také modlitby v jedné z protestantských církví.

❑ Společně proti drogám

Vatikán podporuje vytvoření společné fronty proti mezinárodnímu obchodu s narkotiky. Tento »obchod smrti« je svázán se světem politiky a ekonomiky mnoha zemí a vyžaduje společné úsilí na mezinárodní úrovni. Řekl to arcibiskup Javier Lozano Barragan, vedoucí papežské pastorační rady pracovníků zdravotní služby.

❑ Církevní televize Rusku

Ruská pravoslavná církev se aktivně připravuje na vytvoření vlastního televizního kanálu pod názvem »Svobodná lidová televize«. Investici financuje firma »Vital«. Alexij II. vidí hlavní poslání této televize v konsolidaci

ruské společnosti, která je rozdělena politicky i sociálně.

❑ Děkovná adorace

Mezi 11. a 18. říjnem se bude ve všech kostelích lubelské diecéze konat týden eucharistické vděčnosti za 20leté trvání pontifikátu Jana Pavla II. V každém kostele této diecéze se uskuteční nejméně jedna celonoční adorace před Nejsvětější Svátostí.

KAI

❑ Romská pout' v Mariazell

V sobotu 9. srpna se v rakouském poutním místě Mariazell konala tradiční pout' Romů. Slavnostní bohoslužbu celebroid generální vikář diecéze Eisenstadt, dr. Johannes Kohl. Velké části mešního formuláře byly již před časem přeloženy do romštiny. Pouti se zúčastnila také skupina Romů z Budapešti.

Tzv. »cikánské pouti« měly staletou tradici a konaly se až do nacistické anexy Rakouska v r.

1938. Tato tradice byla obnovena teprve v devadesátých letech.

KATH

❑ Katolíci do veřejného života

U příležitosti dne modliteb za Itálii v Loretu vyzval Jan Pavel II. italské katolíky, aby se zapojili aktivně do společnosti, politiky, hospodářství a kultury. Je to obsah listu, který papež poslal předsedovi italské biskupské konference. Je povinností katolíků, aby všude dali zazářit Kristově pravdě a lásce.

❑ Výhrady v Lisabonu

Katolická církev má značné výhrady vůči závěrečnému prohlášení konference OSN o mládeži, která se konala v Lisabonu. V prohlášení Vatikánu ze 17. srpna se uvádějí konkrétní body, které jsou pro Církev nepřijatelné. Jde mimo jiné o určité formy plánovaného rodičovství a svazky mezi osobami stejného pohlaví.

Radio Vaticana

tvoji obdivuhodnou něžnost. A vedle koho bych mohla žít toto své povolání, když ne vedle tebe?... Obdivuhodné je, že nacházím v tvém srdci klid, aniž bych v nejmenším bránila Božímu působení. Tak velice je Bůh s tebou. Ty jsi všechna moje sladkost zde na zemi.«

Hodina bouře a zkoušky

Druhá světová válka učinila konec požehnanému životu v Meudonu. Několik měsíců před tím nabídla Raisa Bohu svůj život v oběť za mír. Počátkem r. 1940 je Jacques pozván do Kanady a Spojených států k několika přednáškám. Bere s sebou Raisu i její setru. Pak se doví, že její na Institutu ve Francii hledali nacisté, aby její zatkli.

Z New Yorku vysílá až do konce války svá rozhlasová poselství Francii. V r. 1945 její

de Gaulle jmenuje velvyslancem ve Vatikánu.

Poválečné období

V dalších letech dolehly na manželskou dvojici těžké zkoušky. V r. 1945 se Jacques zotavuje po srdeční mrtvici. 1959 umírá Věra po dlouhém utrpení. Když se opět vrátí do Francie, Raisa se těžce rozemůže. Jacques prožívá čtyři měsíce v ustavičné úzkosti. Napsal: »V jejím boji, který prožívala, jí zde na zemi nemohl nikdo pomoci, já stejně jako kdokoliv jiný. A ona přece zachovávala klid... její udivující jasnost, humor... její kouzelný úsměv... v období míru posledních dvou dnů bylo u ní všechno jen dechem lásky. Tento způsob, jakým s ní Bůh jednal v poslední nemoci a který poznamenal celý její život, znamená v mých očích, že jí přijímá více než kdokoliv jiného, ... úplně ode-

vzdanou, obětovanou...« Raisa zesnula v míru 4. listopadu 1960.

Jacques Maritain – malý Ježíšův bratr

Po Raisině smrti obklopila Jacquese malá skupina známých, mezi nimi dva »malí Ježíšovi bratři«. Jeden z nich je René Voillaume, který založil toto společenství v duchu Charlese Foucaulda. Jacquesovi je již 78 let, když odchází k malým bratrům do Toulouse. Krátce nato píše: »Mám hroznou žízeň po tichu. Nevrátil jsem se do Francie, abych zde zkoušel znovu rozvíjet činnost, nýbrž abych se připravil na smrt.«

Tehdy objevil Raisin duchovní deník. Poznává jeho důležitost a rozhodne se, že jej vydá. »Raisin deník« oslovuje dodnes nesmírně především ty, které přitahuje kontemplativní modlitba, i když žijí ve světě. Jacques je toho názoru, že je

mnohem více lidí, kteří hledají kontemplativní život, než si myslíme, a že by jich bylo ještě více, kdyby je od toho někdo neodrazoval, protože je pokládá za neschopné, anebo protože sám nedoceňuje, nebo neví, co je to kontemplace.

V pokoji k novému životu

Počátkem r. 1973 se Jacques cítí velmi slabý. Uprostřed dubna jako by mluvil o svém brzkém setkání s Raisou: »Už jsem ji tolik roků neviděl!« 28. dubna 1973 ve vší tichosti a prostotě odchází z tohoto světa.

Mons. Macchi, zvláštní sekretář Pavla VI., vypráví, že když se papež dověděl o Maritainově smrti, rozplakal se. V neděli nato před 30 000 shromážděnými před bazilikou sv. Petra Pavel VI. v pohnuté řeči dává všem Jacquese za vzor: »Byl to mistr umění, myšlení, modlitby a života.« •

DEN PÁNĚ

O svatodušních svátcích 31. 5. 98 Sv. otec Jan Pavel II. vydal apoštolský list *DIES DOMINI – DEN PÁNĚ*. V 31. čísle Světla z 2. 8. 1998 jsme citovali téměř celý úvod. Dnes uvádíme odstavec, který jsme z technických důvodů vynechali:

„Se zadostiučněním se do-
vídám o rozmanitých pokoncil-
ních podnětech ve věcech nau-
ky a o pastoračních iniciativách,
které jste Vy, vážení spolubrat-
ři v biskupském úřadě, – a s pod-
porou svého kléru – rozvinuli na
toto téma. Na prahu velkého ju-
bilea roku 2000 bych rád nabídl
tento apoštolský list a podpořil
tak Vaši pastýřskou angažova-
nost v této tak životně důležité
oblasti. Ale zároveň bych se
chtěl obrátit na Vás, milí věřící,
a být duchovně přítomný
v jednotlivých společenstvích,
kde se každou neděli shromaž-
ďujete se svými pastýři ke sla-

vení Eucharistie a „dne Páně“.
Mnoho z úvah a pocitů, které
ožívají v tomto listě, ve mně
dozrálo během mé biskupské
služby v Krakově a pak, po pře-
vzetí úřadu římského biskupa
a Petrova nástupce, při návště-
vách v římských farnostech, kte-
ré pravidelně konám o nedě-
lich v různých obdobích církev-
ního roku. Proto jako bych
v tomto listu pokračoval v živém
dialogu s věřícími, který mám
rád, když s Vámi přemýšlím
o smyslu neděle a zdůrazňuji,
proč má být za nových okolností
naší doby slavena jako skuteč-
ný „den Páně“.

Počínající příštím číslem budeme ve SVĚTLE uveřejňovat postupně celý tento apoštolský list Sv. otce. Upozorníte na to své přátele, kteří náš časopis neznají nebo jej neodebírají, aby měli možnost si jej objednat a sledovat závažná papežova slova.

Zdravím Tě,

Jakube, Jene, Petře, Ondřeji, Lukáši, Jiří,
Matěji, Marku, Vašku, Martine...

a všichni kluci!!!

- Jsi ministrantem?
- Přijmeš pozvání otce biskupa ke společné liturgii?
- Chceš si popovídat se sv. Jakubem?
- Rád bys cestoval slunným Španělskem?
- Už jsi střílel opravdickým lukem?

...tak tohle všechno a mnoho dalších dobrodružství můžeš prožít.
V různých soutěžích čeká vítěze sladká odměna.

Koná se totiž

2. DIECÉZNÍ

VELKÁ MINISTRANTSKÁ POUŤ

TENTOKRÁT SE SV. JAKUBEM STARŠÍM

Kde? – V Ostravě – Plesně (příjezd DPO ze Svinova, linka č. 51)
– směr od Opavy vlakem – výstupní stanice Děhylov

Kdy? – 19. září 1998

9.00 – 9.45 sraz ministrantů v tělocvičně, převlečení do liturgického oděvu

10.00 průvod a mše svatá sloužená otcem biskupem Františkem Václavem Lobkowiczem

16.00 ukončení pouť

Neváhej a přijed' mezi nás! – Těší se na Tebe sv. Jakub Starší

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE
<http://web.telecom.cz/maticecm>

Ostravsko-opavská diecéze

Nanebevzetí P. Marie

Pochválen buď Ježíš a Maria!

Někteří se ptali, zda slovo citované 1.8. ohledně dětí bylo od Mirjany nebo od Gospý. Je od Mirjany. Ta ale upřesňuje, že říká-li toto dnes, je to na základě toho, co se naučila od Gospý. „Čím víc dětí budete mít, tím lepší to bude,“ řekla P. Maria. A Mirjana dodává: „Ona ví, proč to říká, a vím to i já, ale nemohu to nyní říct.“ V Medžugorje je vidět páry, které přicházejí obětovat své dítě Marii a děkovat jí, neboť je to ona, která je přesvědčila to dítě nepotratit.

Ale kromě těchto „vyvázlých z potratu“ se objevil nový „druh“ dětí: ty, které byly počaty díky Gospiným poselstvím naděje, ačkoliv rodiče předtím byli rozhodnutí omezit se na 1-2 děti. Tyto děti vděčí za svou

existenci svaté Panně; a jakou radost dávají svým rodičům!

Sestra Elvíra připravuje založení domu pro ex-drogované dívky. Dům bude 3 km od Medžugorje, při silnici k Nerevtě. Vyhlička na nová zmrtvýchvstání! Chlapci museli omezit svou pohotovost pro poutníky: V úterý a pátek mají od nynějška „zavřeno“, aby uchránili své povolání modlitby, práce a bratrského sdílení.

Festival mladých překonal všechny své rekordy účasti! Mladí z pěti kontinentů naplňovali Medžugorje, bylo to ohromující. Odhady se pohybují kolem 15.000. Program byl intenzivní a vedení kvalitní. Bylo krásné vidět čínskou maminku se svým dítětem na zádech vedle mladého Australana s dlouhými vlasy, mladého Ira vedle jedné sestřičky mat-

Hlavní pouť K PANNĚ MARIÍ v Dubu nad Moravou

se koná za účasti
otce arcibiskupa
Mons. Jana Graubnera
v neděli dne 6. září 1998

Mše sv. jsou v 6.00, 7.00 9.00
a pontifikální v 10.30 hod.
V sobotu, v předvečer hlavní
poutě, jsou v 20.30 hod.
večerní chvály a adorace.

Srdečně zvou
farnici z Dubu nad Mor.
se svým duchovním otcem

13. září 1998 jaroměřická
poutní slavnost

**POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE
sobota - 12. září**

v 17.00 hod. křížová cesta od
dolního kostela a mše sv. na
Kalvárii

neděle - 13. září

v 8.30 hod. mše sv.
v 9.30 hod. bolestný růženec
v 10.30 hod. slavnostní
poutní mše
ve 14.00 hod. požehnání

Zvou otcové pasionisté
Kalvárie, Jaroměřice u Jevíčka

BAZILIKA STARÉ BRNO

Ve čtvrtek 10. 9. 1998 v 18.30
hod. v bazilice Panny Marie na
Mendlově nám. bude celebrována
mše svatá ke cti svatého Mi-
kuláše Tolentinského. Mše sva-
tá bude obětována za všechny
nemocné. Při mši svaté bude
posvěcen „chléb sv. Mikuláše
Tolentinského“.

V neděli 6. září 1998

si připomeneme v rámci
2. farního dne farností Mořkov
a Životice u Nového Jičína

**510 let od posvěcení
původního dřevěného
kostela sv. Jana Křtitele**

Slavnostní bohoslužba v 7.30
hod. v Životicích (hlav. celebrant
a kazatel P. Bernardy Bartoň
OFMCap z Fulneku).

120 let od postavení nynějšího
kostela sv. Jiří, muč., a 100 let od
dostavby farní budovy v Mořkově.
Slavnostní bohoslužba v 9.00
hod. v Mořkově (hlavní celebrant
a kazatel P. Angelik Zd. Mička
OP z Olomouce).

Pak bude kulturní program v orlo-
ně v Mořkově, společ. oběd, sa-
mostatný odpolední program dětí
a vzájemné sdílení přítomných
obou farností s hudbou a zpěvem.

ky Terezy, dívku z Ile-Maurice modlící se s „typem“ z pařížských předměstí. V důsledku tohoto festivalu někteří mladí se rozhodli žádat o křest. Mnozí se poprvé zpovídali. „Kvítká“ jsou nesčetná, ale co nám všem bylo nápadné, to je hluboká radost v srdcích.

Den po festivalu se Gospa zjevila na hoře. Ivan pak tlumočil její slova, určená množství ještě přítomných mladých: „Drahé děti, vybízím vás zvláštním způsobem, abyste se modlili na mé úmysly. Dejte mi vše, abyste vše dostaly.“

Mnozí mladí poznávají velmi brzy tíhu břemen, která jsou pro ně příliš těžká. Zde ale nalézají slovo světla pro zbytek svých dnů. Dávají Marii své naděje a své lásky, svá zranění a tajné slzy, svou rodinu, svou nezaměstnanost nebo práci, své tělo, své neúspěchy a problémy, své radosti, svou budoucnost...

Rozšiřujeme tento pokyn daný mladým, je to zcela prostý klíč - náročný, jistě, který nám však otvírá nebeské brány už zde na zemi. Ano, svět je tvrdý, ale dají-li mladí (a nejen oni!) VŠECHNO Marii, ona je udrží - „hlavu nad vodou“ - zavinutě do svého velikého pláště něžnosti a bezpečí. Dostanou vše, tzn., že dostanou Boha. Vždyť „máme-li Boha, máme všechno“.

Nikdo se nebál ve svém projevu mluvit mladým řečí pravdy a zdůrazňovat, že štěstí najdou v jednotě s Ježíšem, skrze Kříž, a ne ve všech iluzorních atrakcích světa. S. Elvíra vyzvala ženy, aby znovu zaujaly své správné místo, a s humorem zvolala: „Žena byla stvořena, aby ji muž hledal, ale dnes je to žena, která hledá muže!“

Každý večer byla mše sv. sloužena různými nedávno vysvěcenými mladými kněžími,

kteří poznali své povolání v Medžugorje. To velmi oslovilo mladé a někteří zaslechli volání k zasvěcenému životu.

Marija mluvila mladým o nebi z plnosti srdce. Zde pár drobečků: „Naučíme-li se děkovat za vše, co máme, je to už ráj na zemi. P. Maria nás žádá, abychom vytvářeli ráj na zemi, i když je nás jen hrst. Ona chce, abychom začali žít ráj zde, tak, abychom pak mohli žít ráj v nebi.“

My vizionáři jsme prosili Gospu, aby všichni, kdo přijdou do Medžugorje, tu strávili alespoň jeden den nebe, ať už přijdou jako turisté, nebo jako poutníci; a poprosili jsme ji, aby je všechny přijala v nebi. Tak vám přeji „šťastnou cestu do nebe!“

Drahá Gospo, uchvat' nás s Tebou do nebe!

Sestra Emmanuela

Když jsi byl otázan, který obraz naší Paní podnítl nejvíce tvoji zbožnost, a když jsi odpověděl tak jako někdo, kdo má v tom velké zkušenosti - »všechny«, uvědomil jsem si, že jsi dobrý syn. Proto se ti zdají všechny obrazy tvé Matky stejně krásné. Říkáš: k zamilování.

Liturgická čtení

Neděle 6. 9. – 23. neděle v mezidobí

1. čt.: Mdr 9,13–18
Ž 90(89),3–4.5–6.12–13.14+17 Odp.: 1
2. čt.: Flm 9b–10.12–17
Ev.: Lk 14,25–33

Pondělí 7. 9. – nez. pam. sv. Melichara Grodeckého

1. čt.: 1 Kor 5,1–8
Ž 5,5–6.7.12 Odp.: 9a
Ev.: Lk 6,6–11

Úterý 8. 9. – svátek Narození P. Marie

1. čt.: Mich 5,1–4a nebo Řím 8,28–30
Ž 13(12),6ab.6cd Odp.: Iz 61,10
Ev.: Mt 1,1–16.18–23

Středa 9. 9. – nez. pam. sv. Petra Clavera

1. čt.: 1 Kor 7,25–31
Ž 44,11–12.14–15.16–17 Odp.: 11a
Ev.: Lk 6,20–26

Čtvrtek 10. 9. – nez. pam. bl. Karla Spinoly

1. čt.: 1 Kor 8,1b–7.10–13
Ž 138,1–3.13–14ab.23–24 Odp.: 24b
Ev.: Lk 6,27–38

Pátek 11. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 9,16–19.22b–27
Ž 83,3.4.5–6a+8a.12 Odp.: 2
Ev.: Lk 6,39–42

Sobota 12. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 10,14–22a
Ž 115,12–13.17–18 Odp.: 17a
Ev.: Lk 6,43–49

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6.9.	PO 7.9.	ÚT 8.9.	ST 9.9.	ČT 10.9.	PÁ 11.9.	SO 12.9.
Antifona	1028	1044	1493	1075	1091	1106	1666
Žalm	783	783	783	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1494	1076	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1494	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1495	1079	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	714	1049	1495	1080	1499	1111	1669
Prosby	1033	1049	1655	1080	1095	1111	1655
Záv. modlitba	714	1493	1495	1080	1499	1112	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	792	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1495	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1496	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	714	1054	1495	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1497	1085	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1498	1086	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1661	1087	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1498	1089	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	714	715	1059	1498	1090	1499	1121	715
Prosby	1028	1043	1059	1664	1090	1105	1121	1135
Záv. modlitba	714	714	1493	1495	1090	1499	1122	716
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

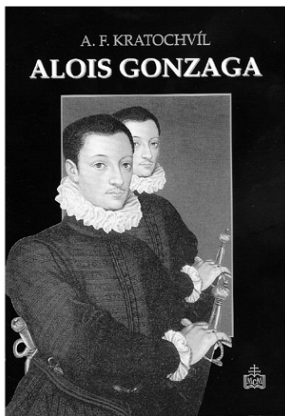
ALOIS GONZAGA

A. F. Kratochvíl

Alois se narodil 9. března 1568 v rodině šlechtice Dona Ferrante Gonzagy, v městě Castiglione della Stiviere v severní Itálii.

Nábožná matka vychovávala syna k modlitbě a ušlechtilosti, otec jej připravoval k životu úspěšného šlechtice a vojáka. Chlapce však nepřitahoval ani přepych a požitky šlechtického dvora, ani kariéra úspěšného vojáka.

Ve věku deseti let se zasvětil Panně Marii a po přečtení jednoho díla sv. Petra Kanisia a listů jezuitských misionářů se rozhodl, že vstoupí do jezuitské řehole. Uvažoval o tom, že se zřekne dědických práv ve prospěch mladšího bratra a že se zcela zasvětil Boží službě. Matka jeho rozhodnutí přijala, ale otec mu po dobu dvou let bránil. V r. 1585 konečně Alois vstoupil do jezuitského noviciátu v Římě. V r. 1588 přijal nižší svěcení, které bylo prvním stupněm ke kněžství. Na podzim r. 1590 začal čtvrtý rok teologických studií. V té době se šířila Itálií epidemie moru. Do služby nemocným se zapojili i jezuité. Alois pracoval v nemocnici, kde bylo menší riziko onemocnění. Jednoho dne však našel na ulici těžce nemocného, vzal jej na záda a odnesl do nemocnice. Byl to poslední samaritánský skutek. Když se vrátil do kláštera, sám onemocněl a už se neuzdravil. Zemřel v pověsti svatosti 21. června 1591. Měl 23 let. Papež Pavel V. ho v roce

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

1605 prohlásil za blahoslaveného. Svatofečen byl v roce 1726. V roce 1729 jej prohlásil papež Benedikt XIII. za nebeského ochránce mládeže, zvláště studentů.

Brož., A5, 41 str., 45 Kč

JEŽÍŠ HOVOŘÍ K DUŠI

Velké poselství lásky

Tyto stránky pocházejí z pera řeholnice, která pod závojem nenápadného plnění každodenních povinností dovedla skrýt neobyčejné poklady milostí a mystických darů, které jí Bůh na sklonku života udělil.

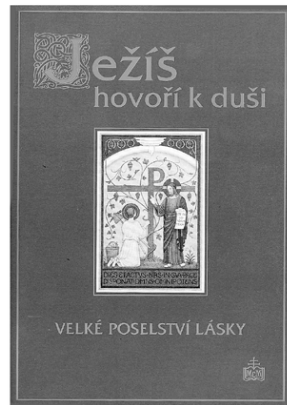
Obsah knížky tvoří výbor z rozsáhlého deníku, do něhož sestra z poslušnosti svého duchovního vůdce zaznamenávala všechny nadpřirozené projevy a božské rozhovory, na nichž se podílela v letech 1967 – 1971.

Právě v tomto rozměry nepatrném díle nacházíme přesvědčivé svědectví vedoucí k duchovní proměně.

Velké svědectví lásky je v podtitulu označeno jako rukověť pro kněze a řeholníky. Ne pouze oni jsou povoláni ke svatosti: „Všichni křesťané, jakéhokoliv stavu i zařazení, jsou povoláni k plnému křesťanskému životu a k dokonalé lásce.“ (KKC 2013) Proto je tato nová publikace pro všechny, kteří hledají.

Osobní uskutečňování tohoto poselství přináší naději v obrodu Církve a lidstva.

Brož., A5, 56 str., 49 Kč

Piaceno převodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezámená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: studia.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OP-C zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.